

1

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΕΣΚΙΖΕ ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΥΣ της αυτοκρατορίας με φουσκωμένα τα πανιά του. Βράδυ ήταν, άνοιξη, με το φεγγάρι μισό και τον ουρανό μισογεμάτο με αστέρια που έστελναν στη θάλασσα ένα αχνό φως. Έξω από το πλοίο ακουγόταν ο ήχος του ανέμου και του ξύλινου σκαριού που έπλεε στο νερό. Επάνω στο πλοίο φωνές ανθρώπων, οι τριγμοί των σχοινιών, των πανιών και των καταρτιών, κάποιο μελαγχολικό τραγούδι, ένας καβγάς που τελείωσε απότομα. Το πλοίο, αν όλα συνεχίζονταν καλά, θα έφτανε στον προορισμό του, τη μεγαλόνησο με το σχήμα του δράκου, το μεσημέρι της επόμενης μέρας. Ούριος ο άνεμος, χαρά του καπετάνιου. Το πλοίο ήταν ένα μεγάλο εμπορικό που μετέφερε ανθρώπους και εμπορεύματα. Το κυβερνούσαν εκτός του καπετάνιου τριάντα ψημένοι από την αλμύρα ναυτικοί. Σύνολο ανθρώπων στο πλοίο εκατό. Τα εμπορεύματα ήταν μπαχαρικά, μετάξι αλλά και ασήμι. Οι είκοσι διακεκριμένοι επιβάτες για γάμο πήγαιναν. Νύφη, αδελφές και αδελφοί, πατέρας και μάνα και άλλοι συγγενείς, δώδεκα γυναίκες και οκτώ αρσενικοί. Με τα προικιά της νύφης μαζί. Από τη Βασιλεύουσα ήτανε, αλλά στο μεγάλο νησί με το σχήμα του δράκου θα έμπαιναν σε οικογένεια πλούσια

και αρχοντική και άξιζε με το παραπάνω και το ταξίδι και ο αποχωρισμός της κόρης. Πενήντα έμπειρους μισθοφόρους είχε πάνω του το καράβι. Αριθμός πολύ μεγάλος για συνοδεία πλοίου μέσα στα νερά της αυτοκρατορίας. Και πολύ ακριβός. Το εμπόρευμα όμως και οι είκοσι επιβάτες ήταν πολύτιμοι. Ο καπετάνιος προσέφερε εκλεκτό κρασί στους αξιότιμους επιβάτες. Αβρός όσο επιτρεπόταν με τις ανύπαντρες, ευγενής με άντρες και παντρεμένες, γελαστός και πρόσχαρος με όλους. Αν έπλεε σε άλλα νερά θα ανησυχούσε. Νότια της μεγαλονήσου προς τη μεριά της μαύρης ηπείρου θα είχε πλήρωμα και μισθοφόρους σε μέγιστη ετοιμότητα. Ακόμη και ανατολικά ή δυτικά της μεγαλονήσου ο κίνδυνος ήταν υπαρκτός. Τόσο βαθιά όμως μέσα στο αρχιπέλαγος μια πειρατική επίθεση έμοιαζε με τρέλα. Θάλασσα πρίμα, χωρίς πειρατές, γερό σκαρί και έμπειρο πλήρωμα... σε λίγο ο καπετάνιος, αν κατάφερνε να μη μεθύσει μιας και το κρασί ήταν εξαιρετικό, θα απολάμβανε έναν ύπνο ήσυχο και γεμάτο όνειρα γλυκά και γαλήνια.

Το ΠΕΙΡΑΤΙΚΟ ΠΛΟΙΟ είχε πάνω του εκατόν τέσσερις πειρατές. Εδώ και ώρα ακολουθούσε το εμπορικό με τα φώτα του στην πρύμνη. Γρήγορο σκαρί, το εμπορικό από τη στιγμή που θα άρχιζε η καταδίωξη δεν είχε καμία τύχη. Ο πρωταγωνιστής είναι νέος, είναι πειρατής από τα δέκα του χρόνια, ο καπετάνιος του τον έχει σαν γιο και τον θεωρεί από τους ικανότερους άντρες του. Θα μπορούσε να έχει οποιοδήποτε όνομα, αλλά μιας και είναι νέος και πειρατής ας ονομαστεί Νεπήρ από τους αρχικούς φθόγγους των δυο λέξεων. Ο καπετάνιος, τρεις αρχιπειρατές από κάτω του και πάνω από τους υπόλοιπους, ενενήντα εννιά άντρες οι υπόλοιποι από

κάθε γωνιά της γης αλλά κυρίως από τα βόρεια παράλια της μαύρης ηπείρου και ο Νεπήρ. Ο πειρατής καπετάνιος έδωσε το σύνθημα της επίθεσης. Καταδίωξη, πλευρισμα, ρεσάλτο. Πριν τους είχε μιλήσει και τους είχε εμπυνώσει. Το πλοίο ήταν μεγάλο και βαρύ. Με λίγη τύχη θα έπεφτε στα χέρια τους πλούτος ζηλευτός, με λίγο περισσότερη τύχη θα έπαιρναν σκλάβους αρκετούς. Αν δε ήταν τούτη η τυχερή τους μέρα... πάνω στο πλοίο θα υπήρχαν και γυναίκες.

«Το πλοίο είναι βαρύ και μεγάλο», είπε ο καπετάνιος του πειρατικού στους άντρες του. «Δεν θα με παραξένευε να υπάρχει πάνω του φρουρά. Σκοτώστε όποιον κινείται και μετά θα ασχοληθούμε με τα υπόλοιπα. Εκατόν τέσσερις είμαστε τώρα, εκατόν τέσσερις θέλω να είμαστε και μετά. Λάφυρα και σκλάβοι μόνο όταν πω εγώ ότι είναι η ώρα, μέχρι τότε σκοτώνουμε για να μη μας σκοτώσουν. Καμιά απορία;».

Ο καθένας πήρε τη θέση του. Τα πανιά στο τέρμα τους, το πειρατικό άρχισε γρήγορα να σβήνει την απόσταση που το χώριζε από το εμπορικό. Η καταδίωξη έμοιαζε με λιοντάρι που ορμάει σε ανυποψίαστο βουβάλι. Κάποιος από το εμπορικό τούς είδε να έρχονται, ενώ ήταν ήδη κοντά, και φώναξε πανικόβλητος, δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πειρατές. Ο καπετάνιος του εμπορικού έριξε από την ταραχή του το μπουκάλι με το κρασί στο κατάστρωμα και βλαστήμησε.

«Οι επιβάτες που δεν έχουν όπλα στο αμπάρι γρήγορα», φώναξε, «οι γυναίκες χωριστά, ετοιμαστείτε για μάχη, δεν προλαβαίνουμε να τους ξεφύγουμε. Μη φοβάστε! Δεν ξέρουν οι τιποτένιοι ότι στο πλοίο μας τους περιμένει ένας ολόκληρος στρατός».

Το πειρατικό σε λίγο πλευρίσε το εμπορικό. Ο Νεπήρ στριφογύρισε με δύναμη πάνω από το κεφάλι του την τριχιά

με τον γάντζο και μετά από κάμποσες περιστροφές τον εκτόξευσε προς το εμπορικό. Ο γάντζος καρφώθηκε και αμέσως άλλοι τρεις πειρατές άρχισαν να τραβούν το σχοινί με όλη τους τη δύναμη. Από την απέναντι πλευρά δυο άντρες προσπάθησαν αμέσως να κόψουν το σχοινί με τα σπαθιά τους. Ο Νεπήρ, ενώ συνέχιζε να τραβάει με το ένα του χέρι, με το άλλο άρπαξε ένα μικρό δρεπάνι. Στόχευσε και το πέταξε. Το δρεπάνι καρφώθηκε στον λαιμό ενός από τους άντρες του εμπορικού. Εν τω μεταξύ κάποιος άλλος σύντροφος του Νεπήρ σκότωσε τον άλλο άντρα. Κι άλλοι γάντζοι καρφώθηκαν στο εμπορικό, τα δύο πλοία κόλλησαν, ο πειρατής καπετάνιος έδωσε το σύνθημα για το ρεσάλτο και όρμησε πρώτος. Ο Νεπήρ καθώς πήδηξε στο κατάστρωμα του εμπορικού, ήρθε αντιμέτωπος με δυο μισθοφόρους. Στα χέρια του, το σπαθί του στο δεξί και ένα τομάρι τυλιγμένο στο αριστερό για ασπίδα. Απέφυγε με ταχύτητα αϊλουρου ένα χτύπημα και κάρφωσε το σπαθί στον λαιμό του αντιπάλου του, συγχρόνως, με την αυτοσχέδια ασπίδα απέκρουσε το δόρυ του δεύτερου. Πήδηξε αμέσως στα δεξιά ώστε να μην τον φτάνει το δόρυ και γονάτισε. Ταυτόχρονα, ο αντίπαλός του επιτέθηκε μπροστά με όλη του τη φόρα. Ο Νεπήρ όπως είχε κάνει τόσες και τόσες φορές, έκανε και τούτη. Πέταξε την ασπίδα στο πρόσωπο του αντιπάλου του και τη στιγμή ακριβώς που εκείνος έπαυε να βλέπει κάρφωσε με δύναμη το σπαθί του στην κοιλιά του λίγο πάνω από τα λαγόνια, εκεί που ο θώρακας δεν μπορούσε να τον προστατεύσει. Πόσο χρειάστηκε για να πεθάνουν δυο άνθρωποι; Ούτε ένα λεπτό. Είδε μπροστά του δυο συντρόφους τους πεσμένους και αμέσως τον καπετάνιο του να μάχεται με δυο εχθρούς. Δεν άργησε καθόλου να αποφασίσει τι θα κάνει. Έβγαλε

από τα ρούχα του ένα πανομοιότυπο δρεπάνι με αυτό που έριξε πριν λίγο και τρέχοντας μπροστά με ταχύτητα το πέταξε. Όπως και το πρώτο το δρεπάνι βρήκε στόχο. Τέσσερις σκοτωμένοι από το χέρι του μέχρι εκείνη την ώρα. Ο καπετάνιος του τον είδε καθώς συνέχισε να αποκρούει τα χτυπήματα ενός πολύ δύσκολου αντιπάλου. Ο Νεπήρ έφτασε τον εχθρό με δυο δρασκελιές και κατέβασε το σπαθί του προς το κεφάλι του. Ο μισθοφόρος τον απέκρουσε με μαεστρία, αλλά αυτό έδωσε την ευκαιρία στον πειρατή καπετάνιο να του πάρει τη ζωή. Ο πειρατής δήλωσε με ένα νεύμα την ικανοποίηση του στον Νεπήρ, του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει και συνέχισε. Βρέθηκαν μπροστά σε μια πόρτα που οδηγούσε στο εσωτερικό του πλοίου. Η πόρτα ήταν αμπαρωμένη. Ο καπετάνιος άρχισε να φωνάζει για ένα τσεκούρι και αμέσως εισακούστηκε. Δέκα πειρατές έπεσαν πάνω στην πόρτα και τη διέλυσαν. Αμέσως, ξεχύθηκαν με τα όπλα τους στα χέρια στο εσωτερικό του πλοίου. Ο Νεπήρ ένιωσε σαν να μπήκε ξαφνικά στην κοιλιά του κήτους των γραφών, γιατί όλα εκεί έμοιασαν απότομα, βουβά και πνιγερά. Έσπασαν μια πόρτα και μέσα βρήκαν άντρες γονατισμένους να εκλιπαρούν για έλεος. Κι άλλες πόρτες έσπασαν, ο καπετάνιος του εμπορικού ήταν εκεί, στην κουκέτα του, άοπλος, ένας θεός ήξερε πώς και γιατί, και κρατούσε μια μεγάλη αρμάθα με κλειδιά. Ο πειρατής καπετάνιος κατάλαβε. Έπιασε τον καπετάνιο του εμπορικού από τη στολή του και ακούμπησε το σπαθί του στον λαιμό του. «Πάμε έξω», του είπε, «τελείωσε». Δυο μισθοφόροι που επιχείρησαν να κατέβουν στην κοιλιά του καραβιού πέθαναν ακαριαία. Πειρατές και καπετάνιος του εμπορικού ανέβηκαν γρήγορα στο κατάστρωμα, «τώρα», διέταξε ο πειρατής καπετάνιος

και τότε ο καπετάνιος του εμπορικού άρχισε να φωνάζει «ρίξτε τα όπλα σας, ρίξτε τα όπλα σας». Τον έσυραν μέχρι το μεγάλο κατάρτι, ενώ ένωσαν όλοι τη δική τους φωνή με τη φωνή του ομήρου, «ρίξτε τα όπλα σας, ρίξτε τα όπλα σας και θα ζήσετε, θα ζήσετε, δεν θα σας πειράξουμε». Μελαμψός ο Πειρατής, άσπρος σαν το γάλα με γκριζα γένια ο Νόμιμος. Λαμπερό κάτω από το φως των πυρσών το ατσάλι στον λαιμό του ομήρου. «Δεν θέλουμε να σας σκοτώσουμε», φώναξε ο πειρατής, «δεν θέλουμε να σας ταπεινώσουμε», συνέχισε, «θα το κάνουμε, όμως, αν δεν υπακούσετε». Αυτό ήταν. Μετά από πολύ λίγο όλα ησύχασαν. Όσοι ζωντανοί, ναύτες και μισθοφόροι, πέταξαν τα όπλα τους μακριά και γονάτισαν στο ξύλινο κατάστρωμα.

Ο Νεπήρ δεν ήταν εκεί να δει την παράδοση και τη νίκη. Ο Νεπήρ έμεινε στην κοιλιά του κήτους. Η μυρωδιά τον οδήγησε σε ένα πιο κάτω επίπεδο και σε μια πόρτα που δεν δυσκολεύτηκε να σπάσει. Εκεί μέσα ήταν οι γυναίκες. Δώδεκα, νέες και μη, τρομοκρατημένες όλες, οι περισσότερες στη θέα του άρχισαν να παρακαλούν και να κλαίνε. Ο Νεπήρ ευχαρίστησε τη μεγάλη του τύχη. Γυναίκες! Τώρα ήταν η ώρα να γευτεί το μέγα δώρο της τύχης. Τώρα, πριν αρχίσουν οι μοιρασιές και οι φιλονικίες, τώρα. Τις ζύγισε όλες γρήγορα και πλησίασε μια θεία της νύφης. Γι' αυτό που ήθελε εκείνη την ώρα, δεν ήθελε παρθένες. Δυνάμωσαν τα κλάματα και οι φωνές των γυναικών, ο Νεπήρ έβαλε το δάχτυλο στο στόμα του και τους έκανε νόημα να σωπάσουν. Κάποιες υπάκουσαν. Η γυναίκα στόχος κατάλαβε και άρχισε να κλαίει και να παρακαλεί. Ο Νεπήρ τη βίασε γρήγορα μπροστά στα μάτια των ανήμπορων να αντιδράσουν υπόλοιπων γυναικών. Βγήκε από το δωμάτιο όσο γρήγορα μπήκε ξέρο-

ντας ότι μόλις είχε παίξει κορώνα γράμματα με τον θάνατο και είχε νικήσει. Όταν ανέβηκε στο κατάστρωμα οι αντίπαλοι βρίσκονταν γονατιστοί στο ξύλινο δάπεδο. Ο Πειρατής πήρε από τον Νόμιμο την αρμάθα με τα κλειδιά και κάλεσε τους τρεις υπαρχηγούς να έρθουν κοντά του. «Μαζέψτε τους νεκρούς», διέταξε. «Εδώ εναποθέστε τους συντρόφους μας, εκεί πέρα τους άλλους. Αν υπάρχουν τραυματίες δικοί μας να τους φροντίσετε, αν υπάρχουν αντίπαλοι χαρίστε τους έναν ανώδυνο θάνατο. Δέστε τους αιχμαλώτους. Όταν όλα αυτά τελειώσουν, τότε θα κατέβουμε κάτω».

Τριάντα μισθοφόροι, δέκα ναύτες νεκροί. Τους έριξαν στη θάλασσα πρώτους. Κάποιος είπε κάτι για συγχώρεση. Σαν ψαλμός ακούστηκε. Οκτώ πειρατές νεκροί. Τους αποχαιρέτησαν τραγουδώντας ένα τραγούδι. Ακούστηκε πάλι ο ίδιος ψαλμός. Σαράντα οκτώ θάνατοι. Εξήντα αιχμάλωτοι. Μεταξύ τους ο καπετάνιος του εμπορικού. Μεταξύ τους δώδεκα γυναίκες. Διάλεξε ο καπετάνιος των πειρατών, διάλεξαν οι τρεις υπαρχηγοί του. Έμειναν οκτώ για τους υπόλοιπους. Λάφυρο και το ξένο πλοίο. Όταν ξημέρωσε στο σημείο της τραγωδίας δεν υπήρχε ούτε ένα ίχνος που να μαρτυρούσε τι έγινε.